

til min Henstilling til Kommunalbestyrelserne i Fjor om samtidig med Folketællingen at skaffe Oplysninger om den ydede Hjælp. Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at Fattiginspektør Steincke i sin i mange Henseender meget udmærkede Bog fremfører som sin Erfaring, at en fraskilt, forladt eller frasepareret Hustru, der har faaet sig tilkendt Bidrag til sine Børn, anstrenger sig for at klare sig og i Regelen kan klare sig med det tildelte Bidrag, medens hun, naar hun er nødt til at henvende sig til det offentlige om Hjælp enten af Hjælpekasserne eller Fattigvæsenet, ikke har nogen som helst Interesse i at høre op med at forlange, saalænge hun kan faa noget. Det er Hr. Steinckes Erfaring og for Resten ogsaa min. Vi skal ikke gaa frem paa den Maade, at de paa-gældende ved: Vi kan lige saa godt forlange en Tikroneseddel til, for vi faar lige megen Tak for det. Vi skal lade de Herrer i Landstinget, der hidtil ikke har villet bidrage til Gennemførelsen af denne Lov om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, vide, at de alene har Ansvar for, at vi maa fortsætte paa denne Maade. Hvor det vil ende, hvilken Størelse den Sum efterhaanden faar, der vil blive ydet, tør jeg slet ikke spaa noget om, men at den vil gaa meget ud over de godt 2 Mill. Kr., Lovforslaget — sikkert med Rette — forudsætter som det højeste Beløb, man kan yde til Hjælp til Børn af Enker og Enkemænd, er der ingen Tvivl om. Vi har mange Erfaringer for, at Fattighjælp og Understøttelse af Hjælpekasser er der ingen Ende paa. Beløbene bliver ved at stige. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 12, som er stillet af to ærede Medlemmer, skal jeg fatte mig ganske kort. Jeg er ikke nogen Ynder af disse Sammenkoblingsparagraffer. Jeg ser heller ikke, der er noget til Hinder for, at de smaa praktiske Fordele, som jeg mener, at Loven yder, kan blive gennemførte, selv om Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd ikke skulde blive vedtaget. Her er jo ikke Tale om en gennemgribende Forandring af Loven om Hjælpekasser. Det er for øvrigt ikke for mig af større Betydning, om Ændringsforslaget vedtages; jeg vilde blot sætte Pris paa, at det ikke skete. Det, der for mig er det vigtigste, er, at Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd bliver gennemført.

Paa det ærede Medlem fra Næstveds (Andreasen) udtrykkelige Spørgsmaal maa

jeg svare: Jeg ved ikke noget som helst om, hvornaar dette sker, men jeg tør maaske, efter at en af Højres Repræsentanter har udtalt sig, som han har i Dag, i Anledning af Ændringsforslag Nr. 11, haabe paa, at der indenfor Højre er en ikke ringe Stemning for Loven; ogsaa af den Grund nærer jeg ikke saa stor Betænkelighed ved Ændringsforslag Nr. 12; jeg skulde med Sindsro se paa, at det blev vedtaget, selv om jeg ikke kan anbefale det.

Andreasen: Den højtærede Minister udtalte angaaende § 4, 2det Stykke, at han ikke i og for sig havde fortolket denne Bestemmelse, naar han havde sagt, at man indenfor et Tidsrum af 18 Maaneder kunde yde saa stort et Beløb, man vilde; det stod tydeligt i Lovforslaget. Det synes jeg nu ikke. I hvert Fald er jeg Ministeren taknemmelig for, at han ikke alene har udtalt dette i Udvalget, men ogsaa gentaget det i Dag. Jeg øjner derigennem en Mulighed for, at Hjælpekassebestyrelserne, naar det f. Eks. gælder om at hjælpe Enker med flere Børn eller andre trængende Personer, kan træffe Aftale med en forretningsdrivende om at levere den paa-gældende Familie saa og saa meget i Naturalier og derved komme udenom den efter min Mening inhumane Bestemmelse, den højtærede Minister vil indføre om, at en Familie skal udelukkes fra Understøttelse et helt Aar, naar den har modtaget 180 Kr. eller derover. Men jeg maa ikke destomindre fastholde min Anbefaling for Ændringsforslaget og i Tilslutning til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) bede Tinget stryge 2det Stykke af § 4.

Den højtærede Minister omtalte saa min Argumentation for det urigtige i at hindre, at Hjælpekasserne kom vanføre, tuberkuløse, Arbejdsinvalidere og andre trængende Mennesker af lignende Art til Hjælp. Den højtærede Minister hævdede, jeg havde sagt, at man f. Eks. ogsaa gjorde det umuligt, at en Familie, hvis Forsørger var paa en Anstalt eller et Sanatorium for tuberkuløse, blev hjulpet. Hvis jeg har udtalt mig saaledes, er det selvfølgelig en Fortalelse, da jeg af selve den Skrivelse, vi har modtaget fra Ministeriet, og som blev omtalt af det ærede Medlem fra Langeland, kunde se, hvad jeg for Resten vidste i Forvejen, at saadanne Familier kan hjælpes, naar Forsørgeren er anbragt paa et statsanerkendt Sanatorium. Men jeg ved fra private personlige Henvendelser fra syge Mennesker, hvor vanskeligt